

сладко утѣшеніе за мене, и моля вы ся, госпожице, да пазите и за напредъ същото великодушно къмъ мене пріятелство; то само ще може да усладява горчевинытъ на участьта ми.

*Фросинка.*

Да ви кажа ли истината? И едната и другата сте същества злополучны. Какъ до сега да ми необадите нищо за работата ви? Ако да знаяхъ, щѣхъ да постѣпя другояче, и днесъ не щѣхте да имате тѣ главоболия.

*Славчо.*

Какво искашъ, Фросинке? Такава была черната ни орисница. — Между тѣмъ, какво рѣшихте, Марійке?

*Марія.*

Горко ми! чи въ състояніе ли съмъ азъ да рѣша сама? Вый знаете чи азъ зави-ся отъ майка си; на расположеніето си нѣмамъ друго освѣнъ желанія.

*Славчо.*

Какъ? Въ сърдцето си нѣмате ли за мене друга подпорка освѣнъ сухи желанія? Нѣмате ли съжаленіе и чувства благоутробны къмъ мене? Нѣмате ли добрина по мощна и любовь по дѣятелна?

*Марія.*

Какво да ви кажа? Влѣзте на мойто мѣсто и виждте какво мога да сторя. Размыслете и заповѣдайте вый сами; допытвамъ ся до васъ искрено, защото зная